

Τέρμα πια στις αυταπάτες...

(λίγα λόγια για τις μέρες που πέρασαν...και αυτές που θα 'ρθουν)

Φέτος οι ημέρες του Πολυτεχνείου εξελίχθηκαν με έναν αρκετά ιδιαίτερο τρόπο. Η γιορτή της «δημοκρατίας και της ανατροπής» περιελάμβανε lock out σε όλες τις σχολές του κέντρου με συνοπτικές διαδικασίες που τρέξαν οι διάφοροι πρυτάνεις ακυρώνοντας γενικές συνελεύσεις και αποφασισμένες καταλήψεις. Αυτή η διαχείριση των κινητοποιήσεων δεν αποτελεί πρωτοβουλία των πρυτάνεων αλλά κεντρική κρατική επιλογή για την εφαρμογή της οποίας επιστρατεύτηκαν κάθε είδους μπάτσοι οι οποίοι κατέλαβαν στρατιωτικά το κέντρο της πόλης, έριξαν ξύλο και έκαναν προσαγωγές και συλλήψεις.

Όλα αυτά εντάσσονται στην ολοκληρωτική μέθοδο διαχείρισης του κοινωνικού πεδίου που δε θα μπορούσε να αφήσει στην απ έξω το πανεπιστήμιο ως κομμάτι του κρατικού μηχανισμού. Η σταδιακή εισαγωγή σεκιουριτάδων, η όλο και πιο συχνή παρουσία μπάτσων μέσα στις σχολές, οι εργολαβίες και απολύσεις στον καθαρισμό και την εστίαση, η στενή οικονομική συνεργασία των σχολών μας

με το στρατιωτικοαστυνομικό σύμπλεγμα και γενικότερα η ηγεμονία της συντηρητικής ρητορικής στο λόγο των ακαδημαϊκών αρχών αποτελούν κομμάτι του ίδιου παζλ.

Αυτό το πλαίσιο δημιουργεί ένα ευνοϊκό κλίμα για τη συσπείρωση και προσπάθεια δημιουργίας ενός πόλου που περιλαμβάνει κάθε είδους δεξιούς καθηγητάδες, καριερίστες και συντηρητικούς φοιτητές. Οι κινήσεις αυτού του συρφετού αποτελούν προσπάθειες για την επιβολή των συμφερόντων του, δηλαδή τη συνέχιση της «ομαλής» ακαδημαϊκής λειτουργίας με το σπάσιμο των καταλήψεων, την υπονόμηση των απεργιών και τη συνέχιση και υπεράσπιση των «βρόμικων» συνεργασιών και ερευνητικών των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων.

Όλη αυτή η δεξιά στροφή είναι λες και εξελίσσεται σε κενό αέρος καθώς δε βρίσκει τις αντιστάσεις που της αναλογούν, γεγονός που έχει τις ιστορικές του αιτίες. Το όποιο φοιτητικό κίνημα είναι

από αμήχανο έως ανίκανο να αντιδράσει διότι έχει μείνει ιδεολογικά και πρακτικά στις συνθήκες της μεταπολίτευσης. Δηλαδή σε μια εποχή που στις ακαδημαϊκές αρχές κυριαρχούσε ένας ανθρωπιστικός-αριστερός λόγος και μια ευαισθησία για τους φοιτητές τους ακόμα κι αν παραστρατούσαν λιγάκι. Όπου το κράτος ήταν διατεθειμένο να «ακούσει καλά τι λένε οι φοιτητές» και να διαπραγματευτεί με τους διάφορους φοιτητοπατέρες την εκτόνωση του εκάστοτε κινήματος και όπου οι δεξιές δυνάμεις των ιδρυμάτων αρκούσαν να κάνουν τις δουλίτσες τους μακριά από τη δημοσιότητα.

Αυτό το πλαίσιο δημιούργησε ιδέες και πρακτικές αγώνα που ήταν μεν εφαρμόσιμες αλλά ανέξοδες και αφομοιώσιμες (κι ας μην ακούγεται τόσο ωραίο) και οι οποίες πλέον είναι ανίκανες να αντιπαρατεθούν με τη νέα συνθήκη. Κατ' αρχάς οι περισσότερες κινήσεις στόχευαν απλά στο θέαμα και στη δημιουργία εντυπώσεων και η αξία τους εξαργυρωνότανε στον τηλεοπτικό χρόνο που κατανάλωναν. Δύο κεντρικές επιλογές του φοιτητικού συνδικαλισμού ήταν και είναι η αντίληψη του φοιτητικού σώματος ως ένα ενιαίο και εξ' ορισμού προοδευτικό σύνολο χωρίς εσωτερικές αντιθέσεις και συγκρούσεις συμφερόντων και η αντίληψη του εαυτού του ως συνομιλητή της εκάστοτε κυβέρνησης/υπουργού/πρύτανη που αρκούσε να «πιέσει» για να ικανοποιηθούν κάθε φορά τα αιτήματά του. Όλα αυτά κατέστησαν το όποιο φοιτητικό κίνημα κάτι

πλήρως ενσωματωμένο και διαμεσολαβημένο από τις (λιγότερο ή περισσότερο) αριστερές ηγεσίες. Αυτό αντικατοπτριζόταν άλλωστε και στα αιτήματά του που ήταν αμυντικά ή και πλήρως συντεχνιακά (βλέπε την αξία των πτυχίων και των δικαιωμάτων της κάθε σχολής ως μέσο διαχωρισμού αει – τει, ειδικευμένης – ανειδίκευτης εργατικής τάξης κτλ) και πάντα ενταγμένα σε ένα πλαίσιο συζήτησης που έθετε το κράτος.

Στη συνεχώς αυξανόμενη επίθεση που δεχόμαστε, μένοντας κολλημένοι σε αυταπάτες (χωρίς να βγάζουμε τους εαυτούς μας απ' έξω) και συνταγές του παρελθόντος είμαστε ανίκανοι να χτίσουμε αξιοπρεπή αναχώματα και αντιστάσεις. Η αντιστροφή αυτής της κατάστασης απαιτεί να εφεύρουμε ιδέες και πρακτικές που να αναλογούν στην εποχή μας. Να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν μπορούμε να μιλάμε για φοιτητές γενικά και αόριστα αλλά για «εμείς και αυτοί», μια ρήξη που γίνεται όλο και πιο έντονη. Να αναζητήσουμε τους συμμάχους μας στη βάση των κοινών συμφερόντων και επιδιώξεων ενάντια σε αυτούς που έχουμε να αντιμετωπίσουμε. Να οργανωθούμε από τα κάτω χωρίς να περιμένουμε τίποτα από ηγεσίες και διαμεσολαβητές, να συνειδητοποιήσουμε ότι απέναντι σε έναν οργανωμένο εχθρό πρέπει να στηρίζουμε και να περιφρουρούμε τις επιλογές μας επειδή **τίποτα δε θα μας χαριστεί.**

...οργάνωση και αγώνας με τις δικές μας πλάτες!

αυτοδιαχειριζόμενο στέκι πολυτεχνείου

αίθ.11 κτήριο Χημικών Μηχ.

stekipolytexneiou.org